

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 32 2020, nummers 676 – 689 vrijdag 4 september 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht	3
Wabo	3
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	3
Bijstand	4
Sociale zekerheid overig.....	7
TOZO, NOW, TOFA.....	7

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bestuursrecht overig	8
Noodverordening	8
Vreemdelingenrecht	9
Openbare orde	9
Richtlijnen en verordeningen	14
Vreemdelingenbewaring	15

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 676

ABRS, 02-09-2020, 201907547/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 8:69a

RELATIVITEITSVEREISTE. I.c. betogen [appellanten] tevergeefs dat het bouwplan in strijd is met het Bouwbesluit 2012 omdat het bouwplan niet voorziet in een berging en buitenruimte. De normen waarop zij een beroep doen, strekken kennelijk niet tot bescherming van hun belangen. Die regels strekken tot bescherming van de toekomstige bewoners of gebruikers van de woning en niet tot bescherming van anderen zoals [appellanten]. Verwijzing naar de uitspraak van de ABR van 3 juli 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2143](#). Dat er nog meer moet worden gebouwd om aan het Bouwbesluit 2012 te kunnen voldoen, maakt niet dat het Bouwbesluit 2012 in zoverre strekt tot de bescherming van hun belangen. Mocht er meer moeten worden gebouwd in strijd met het bestemmingsplan dan is daar wellicht een omgevingsvergunning voor nodig en daar kunnen [appellanten] als directe burens tegen procederen.
[ECLI:NL:RVS:2020:2086](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

Jurisprudentie Wabo-milieu:

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 28-08-2020 (publ. 31-08-2020), ROT 20/4067 ([ECLI:NL:RBROT:2020:7616](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2020, 677

CRvB, 31-08-2020, 18/5821 ZW

Raad van bestuur van het Uvv.

ZW 19

ZIEKTEWET. ELEKTROMAGNETISCHE HYPERSENSITIVITEIT SYNDROOM (EHS). ELEKTROMAGNETISCHE VELDEN (EMV). SOMATISCH ONVOLDOENDE VERKLAARBARE LICHAAMELIJKE KLACHTEN (SOLK). Er zijn geen aanknopingspunten dat het om objectief medische redenen is aangewezen om

appellante beperkt te achten voor werken in een omgeving met elektromagnetische straling.

4.4. In zijn uitspraak van 4 september 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:2909](#), inzake een aanvraag van appellante op grond van de Wet maatschappelijk ondersteuning 2015 (Wmo 2015) heeft de Raad al overwogen dat uit de, hier in bezwaar, overgelegde stukken volgt dat appellante haar klachten toeschrijft aan EMV, maar dat er tot op heden geen betrouwbare test is die dit vermoeden met zekerheid kan bevestigen. Ook de arts J.P. Mossink, waarnaar appellante door arts J.Th. Holwerda bij brief van 1 februari 2018 is verwezen, schrijft op 10 februari 2018 enkel dat het zeer aannemelijk is dat haar klachten gerelateerd zijn aan blootstelling aan EMV. Ter zitting heeft appellante erop gewezen dat zij een consult bij een Franse arts, prof. Belpomme, heeft gehad en dat door hem is vastgesteld dat zij gevoelig is voor straling. In dit verband wordt nog verwezen naar de uitspraak van de Raad van 27 september 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:3015](#), waarin is overwogen dat bij de huidige stand van de medische wetenschap EHS niet algemeen wordt erkend als ziekte of gebrek.

4.5. Ook overigens biedt het dossier geen aanknopingspunten dat het om objectief medische redenen is aangewezen om appellante beperkt te achten voor werken in een omgeving met elektromagnetische straling. Geoordeeld wordt dat de verzekeringsarts bezwaar en beroep alle beschikbare informatie in de beoordeling heeft betrokken en in de rapporten van 14 februari 2018 en 22 mei 2018 op inzichtelijke en navolgbare wijze heeft beschreven hoe hij tot de conclusie is gekomen dat appellante op de datum in geding geschikt was voor de maatgevende arbeid. Wat appellante naar voren heeft gebracht geeft geen aanleiding om aan de juistheid van deze conclusie te twijfelen. De diagnose SOLK impliceert dat sprake is van gezondheidsklachten zonder aanwijsbare oorzaak en derhalve niet van een objectieve medische grondslag om alle gepresenteerde klachten in beperkingen te vertalen. Wel zijn er diverse beperkingen die rechtstreeks samenhangen met het ziektebeeld SOLK, maar die vormen volgens de verzekeringsarts bezwaar en beroep geen belemmering voor appellante om haar eigen arbeid te verrichten.

[ECLI:NL:CRVB:2020:2049](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 678

MK CRvB, 18-08-2020 (publ. 02-09-2020), 18/4257 PW

Centrale Raad van Beroep

college van burgemeester en wethouders van Maastricht.

PW 31 lid 1

PARTICIPATIEWET. TERUGVORDERING. MATERIËLE EN IMMATERIËLE SCHADEVERGOEDING. MIDDELEN. Het college heeft van de totale door appellante ontvangen schadevergoeding van € 133.000,- de materiële schadevergoeding geheel en van de immateriële schadevergoeding van €

44.929,18 nog eens een bedrag van € 20.000,- vrijgelaten. Hierbij heeft het college – bij gebreke van beleid hierover – aansluiting gezocht bij rechtspraak en bij eerder in andere gevallen door het college genomen besluiten. De enkele omstandigheid dat sprake is van immateriële schadevergoeding en de niet onderbouwde stelling dat uit de hoogte van het toegekende bedrag blijkt dat de aantasting van de persoon van appellante groot moet zijn, leiden er, anders dan appellante meent, niet toe dat het gehele bedrag aan immateriële schadevergoeding moet worden vrijgelaten. Dit standpunt van appellante gaat voorbij aan het aanvullende karakter van de bijstand. Gelet op het voorgaande kan niet worden gezegd dat het college de grenzen van een redelijke toepassing van de door de wetgever gegeven beoordelingsvrijheid te buiten is gegaan.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1968](#)

JnB2020, 679

MK CRvB, 25-08-2020 (publ. 02-09-2020), 19/1497 PW

college van burgemeester en wethouders van Maastricht.

PW 32 lid 1

PARTICIPATIEWET. VERKOOP AUTO-ONDERDELEN. INKOMEN. Het college heeft de met de verkoop van de onderdelen verworven middelen terecht als inkomen als bedoeld in artikel 32, eerste lid, van de PW aangemerkt.

4.4. Volgens vaste rechtspraak (uitspraak van 15 mei 2012, [ECLI:NL:CRVB:2012:BW5987](#)) is het voor ontvangers van bijstand niet verboden om goederen via internet te verkopen, mits daarvan en van daaruit verkregen verdiensten tijdig melding wordt gemaakt aan het bijstandverlenend orgaan. De opbrengst van incidentele verkoop van privégoederen, al dan niet via internet, wordt in het algemeen niet als inkomen aangemerkt, zodat daarvan in beginsel geen mededeling behoeft te worden gedaan.

4.5. Niet in geschil is dat appellant in de te beoordelen periode gedurende 13 maanden op 21 momenten onderdelen heeft verkocht. Deze onderdelen had hij in reserve voor zijn Citroën DS. Dat in het Uitvoeringsbesluit een auto met een waarde tot € 4.500,- als algemeen gebruikelijk wordt beschouwd en alleen de waarde boven dat bedrag als vermogen in aanmerking wordt genomen, is niet relevant. Het gaat hier niet om de verkoop van de auto maar om de verkoop van losse onderdelen. Van een incidentele verkoop van privégoederen is voorts, gelet op het aantal verkopen in de te beoordelen periode, geen sprake geweest. Hierbij is tevens van belang dat appellant, zoals hij op 13 juli 2017 heeft verklaard en wat ook blijkt uit de door hem overgelegde bankafschriften, heeft betaald voor het opnieuw "opbrengen" van oude advertenties. Dit past meer binnen handel dan bij incidentele privéverkoop. Dit betekent dat het college de met de verkoop van de onderdelen verworven middelen terecht als inkomen als bedoeld in artikel 32, eerste lid, van de PW heeft aangemerkt.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1995](#)

JnB2020, 680

CRvB, 25-08-2020 (publ. 02-09-2020), 18/4244 PW

college van burgemeester en wethouders van Hoorn.

PW 35 lid 1

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND VOOR CONTRA-EXPERTISE IN WAJONG-ZAAK. Het was aan de rechter in de Wajong-procedure om zo nodig in het belang van de wapengelijkheid tot benoeming van een deskundige over te gegaan. Uit het feit dat deze hiertoe niet is overgegaan volgt dat het inschakelen van de deskundige door appellante enkel dient ter versterking van de eigen positie in het geschil met het Uvw en is dus niet noodzakelijk in de zin van artikel 35, eerste lid, van de PW.

4.1. Tussen partijen is in geschil of de door appellante gevraagde kosten van een contra-expertise noodzakelijk zijn in de zin van artikel 35, eerste lid, van de PW. Het ligt op de weg van appellante als aanvrager van bijzondere bijstand om die noodzaak aannemelijk te maken. Appellante is daarin niet geslaagd.

4.2. De Raad heeft eerder over bijzondere bijstand voor de kosten van het verrichten van een contra-expertise in een arbeidsongeschiktheidsprocedure geoordeeld dat de kosten van een contra-expertise niet noodzakelijk zijn (zie bijvoorbeeld de uitspraken van 13 mei 2008, [ECLI:NL:CRVB:2008:BD1529](#) en 3 maart 2015, [ECLI:NL:CRVB:2015:637](#)). De betrokkene kan zijn argumenten immers zo nodig onderbouwen met medische stukken uit de behandelend sector. Dat geldt ook voor appellante. Anders dan zij stelt blijkt uit de uitspraak van de rechtbank in de Wajong-procedure niet dat zij stukken moet overleggen die alleen kunnen worden verkregen door middel van het inschakelen van een deskundige. De rechtbank heeft in die procedure overwogen dat wat appellante in die procedure had aangevoerd, niet kon afdoen aan de conclusie van de verzekeringsarts bezwaar en beroep. Uit het arrest Korošec volgt niet dat appellante in haar Wajong-zaak zonder meer dient te beschikken over deskundig tegenadvies ter bestrijding van het advies van de verzekeringsarts van het Uvw (vergelijk in die zin ook de uitspraak van 23 april 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:1450](#)). De kern van het beginsel van de equality of arms, wapengelijkheid, is erin gelegen dat slechts als evenwicht bestaat tussen partijen met betrekking tot de mogelijkheid om bewijsmateriaal aan te dragen, de bestuursrechter in staat is een onafhankelijk en onpartijdig oordeel te geven. In verband met de twijfel aan de onpartijdigheid van de verzekeringsartsen van het Uvw bij de vaststelling van de voor de betrokkene in aanmerking te nemen beperkingen, moet de rechter de vraag beantwoorden of de betrokkene voldoende ruimte heeft gehad tot betwisting van de medische bevindingen van de verzekeringsartsen, bijvoorbeeld door zelf medische stukken in te dienen. Indien op grond van het geheel aan gegevens wordt vastgesteld dat geen wapengelijkheid tussen het Uvw en de betrokkene bestaat, zal de bestuursrechter moeten waarborgen dat dit evenwicht wordt hersteld. Zoals volgt uit de uitspraken van de Raad van 5 maart 2019 ([ECLI:NL:CRVB:2019:837](#)) en 23 april 2019 ([ECLI:NL:CRVB:2019:1450](#)) dient wapenongelijkheid aan de orde te worden gesteld in de procedure waarin schending van dat beginsel dreigt en is het aan de rechter in die procedure om een eventuele onevenwichtigheid in bewijspositie te herstellen. De omstandigheid dat de rechter in de Wajong-procedure er vervolgens niet voor kiest een deskundige te benoemen, leidt er niet toe dat de kosten voor de contra-expertise alsnog noodzakelijk moeten worden geacht. Het was aan de rechter in de Wajong-procedure om

zo nodig in het belang van de wapengelijkheid tot benoeming van een deskundige over te gegaan. Uit het feit dat deze hiertoe niet is overgegaan volgt dat het inschakelen van de deskundige door appellante enkel dient ter versterking van de eigen positie in het geschil met het Uvw en is dus niet noodzakelijk in de zin van artikel 35, eerste lid, van de PW.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1992](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB2020, 681

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 25-08-2020 (publ. 01-09-2020), LEE 20/2240 en LEE 20/2149

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, namens deze de Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

Tijdelijke Noodmaatregel Overbrugging Werkgelegenheid (NOW) 10 lid 5

NOW. I.c. is de aanvraag voor een tegemoetkoming in de loonkosten op grond van de NOW terecht afgewezen.

8. De voorzieningenrechter stelt vast dat verweerder de aanvraag van verzoekster heeft afgewezen op de grond dat verzoekster geen loonkosten heeft gehad in de maanden januari 2020 of november 2020.

9. De voorzieningenrechter overweegt hierover dat in het kader van de beoordeling van de aanvraag de in aanmerking te nemen gegevens uit de loonaangifte worden beoordeeld op grond van de loonaangifte zoals die uiterlijk op 15 maart 2020 is ingediend, alsmede de aanvullingen daarop die uiterlijk op die datum hebben plaatsgevonden. Dit staat in artikel 10, vijfde lid, van de NOW. De in die bepaling genoemde peildatum 15 maart 2020 is een harde datum waarvan niet kan worden afgeweken. Verder is van belang dat in de NOW geen hardheidsclausule is opgenomen. Dat wil zeggen dat correctieberichten op de loonaangifte van na 15 maart 2020 niet meer worden meegenomen bij de bepaling van de loonsom over de maanden januari 2020 of november 2019.

10. De voorzieningenrechter overweegt voorts dat verzoekster – zoals verweerder in het verweerschrift terecht heeft uiteengezet – zelf verantwoordelijk is voor een juiste invulling van de gegevens op de loonaangifte, ook indien zij gebruik maakt van een accountant. Zoals onder 9 al is overwogen, is de in artikel 10, vijfde lid, van de NOW genoemde peildatum van 15 maart 2020 een harde datum waarvan niet kan worden afgeweken. Blijkens de Memorie van Toelichting (Staatscourant 2020, 19874) op deze bepaling is een peildatum nodig omdat een werkgever de loonaangifte met terugwerkende kracht kan corrigeren door middel van correctieberichten, dat deze datum is vastgesteld op uiterlijk 15 maart 2020, een datum die gelegen is vóór de aankondiging van deze regeling en dat ter beperking van fraude- en misbruikrisico's correctieberichten

op de loonaangifte van na 15 maart 2020 niet meer worden meegenomen in de bepaling van de loonsom.

11. Verzoekster voert aan dat, hoewel zij begrijpt dat de peildatum van 15 maart 2020 een harde datum is om fraude met subsidie te voorkomen, in haar situatie sprake is van een uitzonderlijke situatie. Op de zitting heeft [naam directeur] toegelicht dat het jonge bedrijf in de afgelopen jaren veel heeft geïnvesteerd, dat door de corona-crisis de omzet aanzienlijk is gedaald en dat hij elke maand premies, zijnde 41% van het bruto salaris, afdraagt. Hij doet om die reden een beroep op de redelijkheid en billijkheid.

12. De voorzieningenrechter overweegt hierover dat in het geval van verzoekster geen sprake is van een uitzonderlijke situatie. Een gemaakte fout van de accountant is, ook al is deze fout evident, niet als een uitzonderlijke omstandigheid aan te merken. Dat de accountant een fout heeft gemaakt bij het invullen van de gegevens op de loonaangifte komt voor rekening van verzoekster. Dat in het verweerschrift onder het kopje 'Algemeen' in de laatste zin is vermeld dat alleen in zeer uitzonderlijke gevallen ruimte is voor maatwerk, leidt niet tot een ander oordeel. Hoewel de voorzieningenrechter op zichzelf begrip heeft voor de door verzoekster op de zitting genoemde omstandigheden, zijn deze niet als zeer uitzonderlijk aan te merken op grond waarvan verweerder in afwijking van de peildatum 15 maart 2020 de correctie van loonaangifte had moeten meenemen bij de bepaling van de loonsom. De regeling biedt daarvoor nu eenmaal niet die ruimte. Bovendien heeft de wetgever er bewust voor gekozen om in de NOW-regeling geen hardheidsclausule op te nemen. Dit betekent dat daarom ook niet aan een belangenafweging wordt toegekomen. Het beroep van verzoekster op de redelijkheid en billijkheid slaagt niet.

13. De voorzieningenrechter komt tot de conclusie dat verweerder de aanvraag van verzoekster terecht heeft afgewezen. Het beroep is daarom ongegrond. Er bestaat dan ook geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening.

[ECLI:NL:RBNNE:2020:2911](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/CLI/REG-2020-2911)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Noodverordening

JnB2020, 682

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 28-08-2020, AWB 20/4449

voorzitter van de Veiligheidsregio Noord- en Oost-Gelderland, verweerder.

Noodverordening COVID-19 Veiligheidsregio Noord- en Oost-Gelderland (hierna: Noodverordening) 2.2 lid 2

NOODVERORDENING. CORONA. Last onder dwangsom wegens overtreding van de Noodverordening. I.c. zijn er geen bijzondere omstandigheden op grond waarvan verweerder niet gebruik zou maken van zijn bevoegdheid om handhavend op te treden. Dat er voor verzoeker lange tijd onduidelijkheid bestond over wanneer handhavend zou worden opgetreden en dat verzoeker

het niet eens mee is met dat er in het begin van de heropening van de horeca niet meteen hard is opgetreden is geen bijzondere omstandigheid. Dat andere personen, zelfs personen met een gezaghebbende functie, zich niet aan de Noodverordening zouden houden betekent niet dat aan degenen die dat verder niet doen, zoals verzoeker, geen last mag worden opgelegd. Ook de omstandigheid dat aan de betrokken zes bezoekers geen boete zou zijn opgelegd, is geen reden om geen last onder dwangsom op te leggen.

[ECLI:NL:RBGEL:2020:4379](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Openbare orde

JnB2020, 683

MK ABRS, 02-09-2020, 201607668/3/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Schengengrenscore 6 lid 1 e

OPENBARE ORDE. Uitleg begrip openbare orde in de Schengengrenscore. De staatssecretaris hoeft in zaken op grond van de Schengengrenscore niet te onderbouwen dat de vreemdeling nog steeds een daadwerkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving. Wel moet zij rekening houden met het evenredigheidsbeginsel.

1. In deze uitspraak is de vraag aan de orde onder welke omstandigheden het rechtmatig verblijf van een vreemdeling met de nationaliteit van een derde land in de zogenaamde vrije termijn eindigt om redenen van openbare orde (artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e, van de Schengengrenscore). Deze vrije termijn is maximaal 90 dagen binnen een periode van 180 dagen. [...]

2. De staatssecretaris heeft de vreemdeling opgedragen de Europese Unie binnen 28 dagen te verlaten (hierna: het terugkeerbesluit). De staatssecretaris heeft aan het terugkeerbesluit ten grondslag gelegd dat de vreemdeling, van Albanese nationaliteit, geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft. [...]

Arrest E.P.

5. Het Hof heeft, voor zover van belang, in het arrest E.P. overwogen: [...]

6. Uit deze punten van het arrest E.P. [van 12 december 2019, [ECLI:EU:C:2019:1071](#)] volgt dat artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e, van de Schengengrenscore zich niet verzet tegen een nationale praktijk waarbij een terugkeerbesluit wordt vastgesteld tegen een niet-visumplichtige vreemdeling die zich voor kort verblijf op het grondgebied van de lidstaten bevindt (verblijf in de vrije termijn), als die vreemdeling wordt verdacht van het plegen van een strafbaar feit en dat daarbij niet is vereist dat wordt vastgesteld dat de persoonlijke gedragingen van die vreemdeling een daadwerkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Wel

moeten de nationale autoriteiten rekening houden met het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het strafbare feit waarvan de vreemdeling wordt verdacht, in het licht van de aard ervan en de strafmaat, ernstig genoeg moet zijn om te rechtvaardigen dat het verblijf van die vreemdeling op het grondgebied van de lidstaten onmiddellijk wordt beëindigd. Indien de desbetreffende vreemdeling niet is veroordeeld, kunnen de bevoegde autoriteiten alleen stellen dat die vreemdeling een bedreiging vormt voor de openbare orde indien er met elkaar overeenstemmende, objectieve en nauwkeurige elementen zijn op grond waarvan die vreemdeling kan worden verdacht van het plegen van een strafbaar feit. [...]

Beoordeling hoger beroep staatssecretaris

9. Gelet op de onder 5 vermelde overwegingen van het Hof, betoogt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat bij de vaststelling dat het verblijf in de vrije termijn ingevolge artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e, van de Schengengrenscodex is geëindigd omdat een vreemdeling een bedreiging voor de openbare orde is, is vereist dat de persoonlijke gedragingen van de desbetreffende vreemdeling een daadwerkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. De staatssecretaris betoogt terecht dat, gelet op punt 46 van het arrest E.P., een verdenking van het plegen van een strafbaar feit in beginsel voldoende kan zijn voor de vaststelling dat het verblijf in de vrije termijn ingevolge artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e, van de Schengengrenscodex is geëindigd.

Verder voert de staatssecretaris in zijn reactie op het arrest E.P. terecht aan dat ten tijde van het terugkeerbesluit was voldaan aan de in het arrest vermelde vereisten voor het eindigen van het verblijf in de vrije termijn. Gelet op de onder 7 vermelde omstandigheden was er ten tijde van het terugkeerbesluit immers sprake van verdenking van voldoende ernstige strafbare feiten en waren er met elkaar overeenstemmende, objectieve en nauwkeurige elementen op grond waarvan de vreemdeling kon worden verdacht van het plegen van die misdrijven. Anders dan de vreemdeling in zijn reactie op het arrest E.P. betoogt, is daarmee voldaan aan het in dat arrest bedoelde evenredigheidsbeginsel.

[ECLI:NL:RVS:2020:2067](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2020/2067)

JnB2020, 684

MK ABRS, 02-09-2020, 201705770/2/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86 6 lid 1

OPENBARE ORDE. Uitleg van het begrip openbare orde in de Gezinsherenigingsrichtlijn. Afwijzing van een verzoek om toegang en verblijf van een gezinslid om redenen van openbare orde. De staatssecretaris hoeft in zaken op grond van de Gezinsherenigingsrichtlijn niet te onderbouwen dat de vreemdeling nog steeds een daadwerkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving. Wel moet zij rekening houden met het evenredigheidsbeginsel. Daarbij moet zij in zaken over de Gezinsherenigingsrichtlijn ook een individuele beoordeling verrichten, door

bijvoorbeeld rekening te houden met de aard en hechtheid van de gezinsband die de vreemdeling met gezinsleden in Nederland heeft.

1. In deze uitspraak is de vraag aan de orde welke vereisten volgens het arrest G.S. [van 12 december 2019, [ECLI:EU:C:2019:1072](#)] gelden voor de afwijzing van een verzoek om toegang en verblijf van een gezinslid om redenen van openbare orde, bedoeld in artikel 6, eerste lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

9. Uit deze punten van het arrest G.S. volgt dat artikel 6, eerste lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn zich niet verzet tegen een nationale praktijk waarbij een verzoek om toegang en verblijf van een gezinslid om redenen van openbare orde wordt afgewezen op grond van een strafrechtelijke veroordeling die is uitgesproken tijdens een eerder verblijf op het grondgebied van de desbetreffende lidstaat en dat daarbij niet is vereist dat wordt vastgesteld dat de persoonlijke gedragingen van die vreemdeling een daadwerkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Wel moeten de nationale autoriteiten rekening houden met het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het in het kader van de openbare orde noodzakelijk moet zijn om het verblijf van de desbetreffende vreemdeling op het grondgebied van de lidstaat uit te sluiten. Dat betekent dat indien een verzoek om toegang en verblijf van een gezinslid alleen op basis van een veroordeling voor een strafbaar feit wordt afgewezen, dat strafbare feit zo ernstig moet zijn of van dien aard dat het noodzakelijk is om het verblijf van die vreemdeling uit te sluiten. Daarnaast moeten de nationale autoriteiten volgens artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn een individuele beoordeling verrichten van de situatie van de desbetreffende vreemdeling, waarbij rekening moet worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf in de lidstaat en met het bestaan van familiebanden en culturele of sociale banden met het land van herkomst. [...]

Beoordeling hoger beroep vreemdeling

12. Gelet op de onder 8 vermelde overwegingen van het Hof, betoogt de vreemdeling in hoger beroep tevergeefs dat de rechtbank niet heeft onderkend dat bij de afwijzing van een verzoek om toegang en verblijf van een gezinslid als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn moet worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de desbetreffende vreemdeling een daadwerkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Daarnaast volgt uit het arrest G.S. dat artikel 6, eerste lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn zich niet verzet tegen de afwijzing van een verzoek om toegang en verblijf van een gezinslid vanwege een veroordeling voor een strafbaar feit, zolang uit de motivering van de beslissing van de staatssecretaris blijkt dat is voldaan aan het evenredigheidsbeginsel en dat de staatssecretaris daarbij een individuele beoordeling heeft verricht, bedoeld in artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. De staatssecretaris heeft in de besluiten bij de door hem verrichtte belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM rekening gehouden met de aard en hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf in de lidstaat en met het bestaan van familiebanden en culturele of sociale banden met het land van herkomst. De vreemdeling concretiseert niet dat de staatssecretaris bij het betrekken van die criteria van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn in het kader van de belangenafweging van artikel 8 van het

EVRM een te ruime beoordelingsmarge heeft gehanteerd en waarom de inhoud van die beoordeling niet voldoet aan artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Anders dan de vreemdeling betoogt, volgt uit de besluiten dat de staatssecretaris kenbaar heeft betrokken dat de vreemdeling sinds 2000 een duurzame en exclusieve relatie heeft en sinds 2015 is getrouwd. Wat betreft het evenredigheidsbeginsel, heeft de staatssecretaris in de besluiten gemotiveerd dat rijden onder invloed een ernstig strafbaar feit is en dat de vreemdeling daarvoor driemaal is veroordeeld, zodat niet is uit te sluiten dat hij dat weer zal doen. De staatssecretaris heeft echter niet deugdelijk gemotiveerd dat de strafbare feiten waarvoor de vreemdeling in Nederland is veroordeeld, mede gelet op wat de vreemdeling daarover heeft aangevoerd, zo ernstig zijn of van dien aard dat het noodzakelijk is om het verblijf van die vreemdeling uit te sluiten. De staatssecretaris heeft daarnaast slechts vermeld dat de vreemdeling wegens drugsdelicten is uitgeleverd aan Armenië, maar heeft niet toegelicht om wat voor delicten het daarbij ging en of de vreemdeling daarvoor in Armenië is veroordeeld.

[ECLI:NL:RVS:2020:2069](#)

JnB2020, 685

MK ABRS, 02-09-2020, 201701883/2/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86 6 lid 2

OPENBARE ORDE. Uitleg van het begrip openbare orde in de Gezinsherenigingsrichtlijn. Intrekking of weigering van verlenging van een verblijfstitel van een gezinslid om redenen van openbare orde. De staatssecretaris hoeft in zaken op grond van de Gezinsherenigingsrichtlijn niet te onderbouwen dat de vreemdeling nog steeds een daadwerkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving. Wel moet zij rekening houden met het evenredigheidsbeginsel. Daarbij moet zij in zaken over de Gezinsherenigingsrichtlijn ook een individuele beoordeling verrichten, door bijvoorbeeld rekening te houden met de aard en hechtheid van de gezinsband die de vreemdeling met gezinsleden in Nederland heeft.

1. In deze uitspraak is de vraag aan de orde welke vereisten volgens het arrest G.S. [van 12 december 2019, [ECLI:EU:C:2019:1072](#)] gelden voor de intrekking of weigering van verlenging van een verblijfstitel van een gezinslid om redenen van openbare orde, als bedoeld in artikel 6, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Beoordeling hoger beroep vreemdeling [...]

12. Gelet op de onder 8 vermelde overwegingen van het Hof, betoogt de vreemdeling in hoger beroep tevergeefs dat de rechtbank niet heeft onderkend dat bij de intrekking of weigering van verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfstitel van een gezinslid om redenen van openbare orde, bedoeld in artikel 6, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn moet worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de desbetreffende vreemdeling een daadwerkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Daarnaast voert de vreemdeling in reactie op het arrest G.S. tevergeefs aan dat niet wordt voldaan aan de vereisten waaronder volgens het Hof een verblijfstitel van een gezinslid kan worden

ingetrokken of verlenging van de geldigheidsduur daarvan kan worden geweigerd om redenen van openbare orde. Uit het arrest G.S. volgt dat artikel 6, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn zich niet verzet tegen toepassing van de glijdende schaal, zolang uit de motivering van de beslissing van de staatssecretaris blijkt dat is voldaan aan het evenredigheidsbeginsel en dat de staatssecretaris daarbij een individuele beoordeling heeft verricht, bedoeld in artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. De staatssecretaris heeft deugdelijk gemotiveerd dat aan het in punt 64 van het arrest G.S. vermelde evenredigheidsbeginsel is voldaan. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de staatssecretaris in de besluiten in aanmerking heeft genomen dat de vreemdeling is veroordeeld voor betrokkenheid bij smokkel van harddrugs, bestaande uit meerdere drugstransporten, en daarbij heeft gemotiveerd dat dat strafbare feit een bijzonder ernstig karakter heeft wegens de verwoestende invloed van drugs op de samenleving. Dat de staatssecretaris die motivering heeft gegeven bij de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM en niet in het kader van de Gezinsherenigingsrichtlijn, neemt niet weg dat de inhoud van die motivering deugdelijk is. Daarnaast is de staatssecretaris in de besluiten in het kader van artikel 8 van het EVRM ingegaan op de aard en hechtheid van de gezinsband en de duur van het verblijf van de vreemdeling, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. De staatssecretaris heeft daarmee een individuele beoordeling in de zin van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn gemaakt, bedoeld in punt 68 van het arrest G.S. De vreemdeling voert in reactie op dat arrest niet aan welke omstandigheden de staatssecretaris daarbij niet zou hebben betrokken waardoor die individuele beoordeling niet zou voldoen aan artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

[ECLI:NL:RVS:2020:2068](#)

Bij deze uitspraken heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2020, 686

HvJEU (Vierde kamer), 03-09-2020, C-503/19 en C-592/19,

UQ en SI

Richtlijn 2003/109/EG 6 lid 1

OPENBARE ORDE. LANGDURIG INGEZETENERICHTLIJN. Weigering van toekenning van de status van langdurig ingezetene om redenen van openbare orde.

Artikel 6, lid 1, van richtlijn 2003/109/EG [Langdurig ingezetenerichtlijn] moet aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een regeling van een lidstaat, zoals die door een deel van de rechterlijke instanties van die lidstaat wordt uitgelegd, waarin wordt bepaald dat een onderdaan van een derde land de toekenning van de status van langdurig ingezetene in deze lidstaat kan worden geweigerd om de enkele reden dat hij een strafblad heeft, zonder dat er een concreet onderzoek wordt ingesteld naar zijn situatie, met name voor wat betreft het soort van inbreuk dat door die derdelander is gepleegd, het gevaar dat eventueel van die persoon uitgaat voor de openbare orde of de openbare veiligheid, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van die lidstaat en het bestaan van banden met die lidstaat.

[ECLI:EU:C:2020:629](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 687

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 01-09-2020, NL20.1534

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. Opschorten overdrachtstermijn. Het indienen van een bezwaarschrift tegen de afwijzing van een aanvraag om verlening van een reguliere verblijfsvergunning schort de overdrachtstermijn niet op.

4.2 Voor de vraag of een overdrachtstermijn wordt opgeschort is de Dublinverordening bepalend. In artikel 29, eerste lid, van de Dublinverordening is – voor zover hier van belang – bepaald dat overdracht plaatsvindt uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, derde lid, opschortende werking heeft. Daaruit leidt de rechtbank af dat de overdrachtstermijn alleen wordt opgeschort overeenkomstig artikel 27, derde lid, van de Dublinverordening. [...]

4.4 De rechtbank volgt verweerder niet in zijn standpunt dat ook het indienen van een bezwaarschrift tegen de afwijzing van een aanvraag om verlening van een reguliere verblijfsvergunning de overdrachtstermijn opschort. Weliswaar heeft verweerder dat bepaald in zijn beleid zoals beschreven in paragraaf B1/7.2 van de Vc, maar een bevoegdheidsgrondslag daarvoor kan niet worden gevonden in artikel 27, derde lid, van de Dublinverordening. Daartoe overweegt de rechtbank dat artikel 29, eerste lid, van de Dublinverordening – dat onder meer verwijst naar artikel 27, derde lid, aanhef en onder c, van de Dublinverordening – betrekking heeft op rechtsmiddelen die zijn aangewend tegen het overdrachtsbesluit zelf of die hebben geleid tot een voorlopige voorziening waarbij de uitvoering van het overdrachtsbesluit door de voorzieningenrechter is opgeschort. Niet in geschil is dat het bezwaar in de reguliere procedure niet een rechtsmiddel gericht tegen het overdrachtsbesluit noch een getroffen voorlopige voorziening betreft. [...]

4.6 Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat een wettelijke grondslag voor het beleid zoals neergelegd in paragraaf B1/7.2 van de Vc ontbreekt. Daarom biedt dit beleid geen grondslag voor het oordeel dat het bezwaar tegen de afwijzing van de reguliere aanvraag de uitvoering van het overdrachtsbesluit en dus ook de overdrachtstermijn heeft opgeschort. De uiterste overdrachtsdatum was 28 mei 2020. Nu eiseres niet binnen de overdrachtstermijn is overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten, is Nederland verantwoordelijk geworden voor de behandeling van de asielaanvraag van eiseres.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:8566](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2020, 688

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 01-09-2020, NL20.15924
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. DUBLIN-OVERDRACHT. Verweerder moet bij het in bewaring stellen en houden van een vreemdeling steeds en ongeacht de geldende maximum termijnen "zo snel als redelijkerwijze mogelijk is" handelen om tot overdracht over te gaan. Dit geldt ook in een situatie van uitzetting of laten plaatsvinden van een asielpcedure. Om aan deze voorwaarde voor vrijheidsontneming goed invulling te geven dient overleg te worden gevoerd met de ketenpartners.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:8480](#)

JnB2020, 689

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 31-08-2020, NL20.15456
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 2:16

VREEMDELINGENBEWARING. RECHTSGELDIGHEID DIGITALE HANDTEKENING. De rechtbank stelt vast dat, anders dan het geval was in de uitspraak van de Afdeling van 12 juli 2018 [[ECLI:NL:RVS:2018:2278](#)], de elektronische handtekening onder de maatregel die aan eiseres is opgelegd niet voldoet aan de hiervoor onder 3. genoemde voorwaarden. De door verweerder overgelegde printscreens maken dat niet anders. In een aanvullend proces-verbaal verklaart de ambtenaar van de KMar dat de datum en de tijd van de digitale handtekening daadwerkelijk de datum en tijd zijn waarop de maatregel is ondertekend, en dat na digitale ondertekening van de maatregel de inhoud van de maatregel niet meer is gewijzigd. Dat proces-verbaal is echter digitaal noch 'nat' ondertekend, en daaraan komt dus niet de waarde toe die verweerder daaraan gehecht wenst te zien. Dat betekent dat de rechtbank niet kan vaststellen dat de maatregel is opgelegd door een daartoe bevoegde ambtenaar en na ondertekening niet is gewijzigd. Dat maakt de maatregel van aanvang af onrechtmatig. Aan een belangenafweging komt de rechtbank niet toe, nog daargelaten dat verweerder geen zwaarwegende belangen heeft gesteld.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:8506](#)

[Naar inhoudsopgave](#)